

လူမျိုးတစ်ရာတပါး

ကြူရတနာ မောင်မြကြိုင်

“မြန်မာ သတ္တ၊ မွန်လေးဝနှင့်၊ ရှမ်းကသုံးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်ကုလား၊ လူမျိုးတရာ တပါး”ဟု ဆိုရိုးအမှတ်အသား ရှိခဲ့သည်။

လူမျိုးတရာတပါးတို့သည်ကား အဘယ်နည်း။

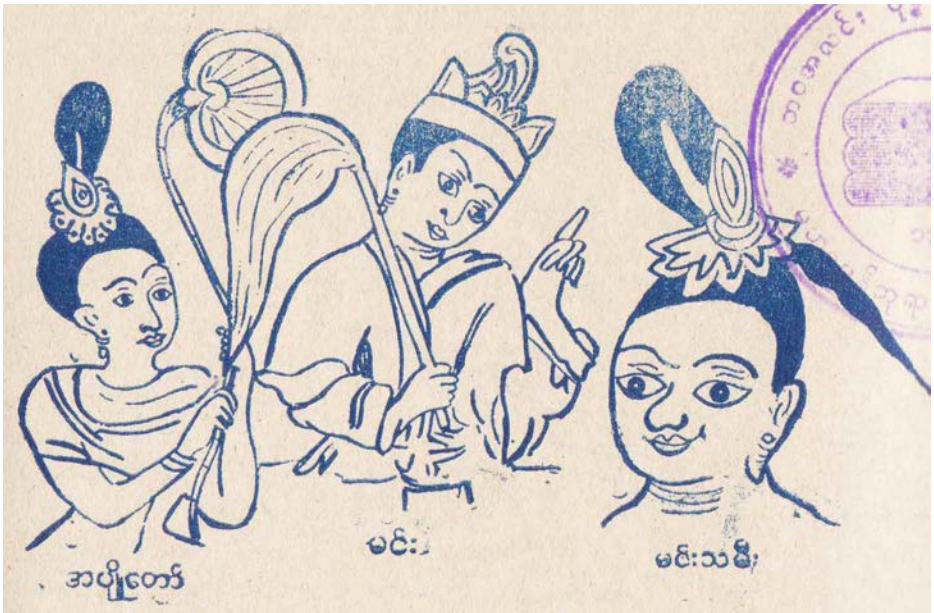
စွယ်စုံကျော်ထင်၌ “ရာတပါးကို၊ လူအမျိုး၊ ဆိုရိုးဘယ်ကျမ်းလာသနည်း”ဟူသောအ မေးပုစ္ဆာကို စမ္မူတံဆိပ်ကျမ်း၌လာသည်ဟု ဖြေဆိုလျက် လူမျိုးတရာတပါးကို လင်္ကာနှင့်ရေ တွက်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မြန်မာမင်းအုပ်ချုပ်ပုံစာတန်းဒုတိယတွဲ၌လည်း လူမျိုးတရာတပါး မူရုနစ်မျိုးကို ဇယားနှင့်တကွ နှိုင်းယှဉ်ရေတွက်ပြထားလေသည်။

မူရုနစ်မျိုးမှာ ၁။ ရခိုင်ရာဇဝင် ၂။ ဗိုလ်ချုပ်ချုပ်ချိမ်းရာဇဝင်၏မှတ်တမ်း ၃။ ရွှေတောင်ဝန် မင်းကြီးမဟာမင်းထင်ရာဇာ၏ အမှတ်အသား ၄။ ငစဉ်ကူး တောင်အင်းစား အသုံးစာရေး မဟာမင်းလှအသင်္ခယာ၏ အမှတ်အသား ၅။ နိုင်ငံခြားဝန်ထောက်မင်း၏ အမှတ်အသား ၆။ စွယ်စုံကျော်ထင်အဖြေ ၇။ မြို့အုပ်မင်းဦးကံသာ၏ အမှတ်အသားတို့ဖြစ်လေသည်။ နေမိဘုံ ခန်းပျို့လာ လူမျိုးတရာတပါးလင်္ကာကောက်နုတ်ချက်တပုဒ်ကိုပါ ဖော်ပြထားလေရာ မူရုနစ်မျိုး ပါဝင်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။

ရခိုင်ရာဇဝင်သည် “မြန်မာသတ္တ၊ မွန်လေးဝနှင့်၊ ရှမ်းကသုံးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်ကုလား” ဟူသော မြန်မာ့ဆိုရိုးအမှတ်အသားကို မလိုက်ချေ။ မြန်မာ ၇-မျိုး၊ မွန်-၃မျိုး၊ ရှမ်း ၂၃-မျိုး၊ ကုလား ၅၆-မျိုး၊ တရုတ် ၉-မျိုး၊ ချင်း ၃-မျိုးဟူ၍ အနွယ်ခွဲပြထားသည်။ လူတမျိုးစီ၏ အမည်များကိုမူ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိလေ။

မုံရွေးမှတ်တမ်း၊ ရွှေတောင်ဝန်မင်းကြီးအမှတ်အသား၊ အသုံးစာရေးအမှတ်အသား၊ နိုင်ငံခြားဝန်ထောက်အမှတ်အသားနှင့်စွယ်စုံကျော်ထင်အဖြေတို့မှာမူ “မြန်မာသတ္တ၊ မွန်လေးဝ” ဟူသောရှေးအမှတ်အသားအတိုင်း အနှယ်ကိုလည်း ခွဲခြားပြသည်။ လူတမျိုးစီ၏ အမည်များကိုလည်း ၁၀၁-ပါးစေ့အောင် ရေတွက်ပြဆိုထားကြသည်။ သို့သော် တမူနှင့်တမူ မတူ၊ ကွဲပြားခြားနားကြ၏။

မြို့အုပ်မင်းဦးကံသာ၏ အမှတ်အသားနှင့်နေမိဘုံခန်းပျို့လာ ကောက်နုတ်ချက်ကဗျာတို့သည်ကား အနှယ်ကို ခွဲခြား၍ မဖော်ပြ။ လူမျိုးတရားတပါး၏ အမည်များကိုသာ ၁-မှ ၁၀၁ အထိ ရေတွက်ပြထားလေသည်။

မူအမျိုးမျိုးကို တိုက်ဆိုင်နှိုင်းယှဉ်လေ့လာကြည့်သောအခါတွင် စွယ်စုံကျော်ထင်အဖြေ၊ ဦးကံသာ၏ အမှတ်အသားနှင့်နေမိဘုံခန်းပျို့လာကောက်နုတ်ချက်ကဗျာတို့၌သာလျှင် လူမျိုးတရားတပါး၏ အမည်များကို မြန်မာဆန်ဆန်၊ မြန်မာမူပြုထားသောအမည်များနှင့်ရေတွက်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျန်မူများသည်ကား ကုလားမျိုး ၆၀-ကို ဖော်ပြရာ၌ ပါဠိအမည်များနှင့်ချည်း ဖော်ပြထားလေသည်။

မူကွဲပြားရုံမျှဖြင့် မှားသည်ဟု သံသယမဖြစ်သင့်ပေ။ အမည်ဟူသည် အများပညတ် ရာ လိုက်ခေါ်မြဲဖြစ်၏။ အင်းဝခေတ် အခေါ်အဝေါ်အသုံးအနှုန်းနှင့်ကုန်းဘောင်ခေတ်အ ခေါ်အဝေါ်အသုံးအနှုန်းတို့ တူချင်မှ တူပေမည်။ တနည်းမှာ အိန္ဒိယယဉ်ကျေးမှုပျံ့နှံ့လွှမ်းမိုး လာခဲ့သည့်အချိန်ဖြစ်ရကား၊ အိန္ဒိယစာပေကျမ်းဂန်လာအတိုင်း ပါဠိအမည်များကို တိုက်ရိုက် ယူသုံးခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုအခါတွင် မျက်မြင်လက်တွေ့ ကြားသိရသော အမည်များကို သာ မြန်မာဆန်ဆန် မှတ်တမ်းတင်သည့်သုတေသီတို့၏ ဖော်ပြချက်နှင့်မညီမညွတ် ကွဲလွဲသွား နိုင်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မြန်မာမင်းအုပ်ချုပ်ပုံစာတန်းဖော်ပြချက် လူမျိုးတရားတပါးမူများ နှင့်တိုက်ဆိုင်နှိုင်းယှဉ်နိုင်ရန် ရှေးဟောင်းစာပေ၊ ပန်းချီတို့မှ ရသမျှသော လူမျိုးတရားတပါး ဆိုင်ရာ ဖော်ပြချက်များကို ရှာဖွေစုဆောင်းမိပါသည်။

ရှင်အုန်းညို၏ ဂါထာခြောက်ဆယ်ပျို့ တရားတပါး-ချီပုဒ်ရင်း ၇၅-၌ လူမျိုးတရား တပါးမှ လူမျိုးပေါင်း ငါးဆယ်ခန့်ကို ဖော်ပြဖွဲ့ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

စာဆိုရှင်အုန်းညိုသည် အင်းဝခေတ် ရွှေနန်းကြော့ရှင် နရပတိလက်ထက်တွင် အင်းဝနေပြည်တော်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့မြင်ကြားသိရသောလူမျိုးများကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပေမည်။ မြန်မာဆန်သော အမည်များကိုသာ တွေ့ရသည်။

* တရုတ်တပါး၊ အမျိုးပြားသား၊ ပုဏ္ဏား၊ မြန်မာ၊ ဗျာပါ၊ စင်းကြန်၊ ကြင်တန်၊ ပျော့၊ ဂွမ်း၊ ကမ်းယံ၊ ပြူ၊ မြုံ၊ သထုံ၊ တလိုင်း၊ စဉ်တိုင်း သက်သား၊ ကုလား၊ ပန်းသေး၊ ရပ်ဝေးကြည်းလို၊ သိန်းဆီဇွဲ၊ ဗာလီ၊ ဗောဓိ၊ ပင်ကာ၊ ဘာသာသင်းတွဲ၊ ရပ်လဲ့၊ တထူး၊ ကန်တူးနားဘက်၊ တရက်၊ သူလှို၊ စာလီ၊ အဘက်၊ အိပ်ပက်၊ စဏ္ဍား၊ ယိုးဒယားနှင့်၊ တခြားသင့်ထောင်၊ ပလောင်၊ လဝ၊ သုတ္တထူးဆန်း၊ ရှမ်း၊ ယွန်း၊ ဦးပြည်း၊ မျက်နှာမည်းနှင့်၊ ကသည်း၊ ကရင်၊ စုံအင်ချင်း၊ လင်း၊ တနင်္သာရီ၊ ဇောဂီ၊ သိပ္ပ၊ ကုလားနဟု၊ တရုတ်တပါး ပြားသားအထွေ...*

အင်းစောက်ရာဇဝင်ပေမူ၌ လူမျိုးတရုတ်တပါးဖော်ပြချက် မူကွဲနှစ်မျိုးကို ယှဉ်လျက်သား တွေ့ရလေသည်။

(အင်းစောက်ရာဇဝင်ဟု အမည်တပ်ထားသည့်အတိုင်း မြန်မာရာဇဝင်ဆိုင်ရာမှတ်သားချက်များကို တိုတိုနှင့်လိုရင်းအချုပ်ထုတ်နုတ်လျက် အင်းစောက်ဇယားကွက်များချကာ ဖော်ပြထားသည့်ကျမ်းဖြစ်၏။ ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်၏ အမည်ကိုကား ရှာမတွေ့။ သက္ကရာဇ် ၁၀၃၅-ခုနှစ်အထိ မှတ်သားချက်ပါသည်။ က-အစ၊ ဂူအဆုံး ၂-အင်္ဂါနှင့် ၄-ချပ်ပါရှိသည်။ စာရေးကူးပြီးသက္ကရာဇ်ကား ၁၁၈၈-ခု၊ ပထမဝါဆိုလဆန်း ၁၄-ရက်နေ့တည်း။ ပခုက္ကူမြို့နယ်၊ ဆင်မင်းရွာ၊ မင်းကျောင်းမှရရှိသည့် ပေမူဖြစ်၏။)

အင်းစောက်ရာဇဝင် ဂုဏျာဘက်ပါလူမျိုးတရားတပါးဖော်ပြချက်သည် မြန်မာမင်းအုပ်ချုပ်ပုံစာတန်းဒုတိယတွဲလာ ဦးကံသာ၏ အမှတ်အသားနှင့်တထပ်တည်းလိုတူနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူမျိုးသုံးမျိုးနှင့်စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံအချို့သာ ကွဲပြားခြားနားသည်။ ဦးကံသာသည် အင်းစောက်ရာဇဝင်လာ လူမျိုးတရားတပါးကို ကောက်နုတ်မှတ်သားဟန် ရှိသည်။

အင်းစောက်ရာဇဝင် ဂူဝမ်းဘက်တွင် ဖော်ပြထားသည့်လူမျိုးတရားတပါး၊ တနည်းမှတ်သားချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

* မြန်မာ၊ မွန်၊ ဇာ၊ ဇာ၊ ယွန်း၊ ဓနု၊ ကုလား၊ ရှမ်း၊ ပဋိက္ကရာဇာ၊ သောက္ကတဲ ၁၀-ပါး။ ဒဝယ်၊ ရခိုင်၊ ယိုးဒယား၊ ကသည်း၊ သူတဲ၊ ကတူး၊ ပြော၊ တနင်္သာရီ၊ ဥရံ၊ ကဆံ ၂၀-ပါး။ ကုက္ကတဲ၊ သြဘာ၊ မဟလ္လတာ၊ ပင်ဇာ၊ နဘဲ၊ အင်ကျည်၊ ပုသထ၊ အတာ၊ မြိစ္ဆာ၊ ရပါ ၃၀-ပါး။ မြို့၊ လဝ၊ စန္ဒာ၊ သေရာ၊ တရုတ်၊ တရက်၊ ပုဏ္ဏား၊ ဂေါဇာ၊ ဇော်ဂတ်၊ အမည်တက် ၄၀-ပါး။ တောင်လာ၊ ရမဲ၊ တောင်သူ၊ ပသျှူး၊ လင်သေ၊ တက်ျည်၊ တရော၊ တပသီ၊ ဖုသ၊ ရေဆူ ၅၀-ပါး။ ပိသျှူး၊ လင်၊ ယိုန်တူ၊ သထုံ၊ ကျည်း၊ ပံထိပ်၊ မာလိန်၊ သတ္တန်၊ ခော်ဂီ၊ လဟက် ၆၀-ပါး။ ဖောက်ကြန်၊ ကံစက်၊ သူယောင်၊ သူလှောင်၊ ထိန်၊ သူလီ၊ ကံစီ၊ ဇာ၊ ချင်းအို၊ လမြင် ၇၀-ပါး။ ပလောင်၊ ဗောဓိ၊ ဇပင်၊ ချွန်၊ ကျွန်၊ လတောင်၊ ချေကုတ်၊ ဇေတုတ်၊ စင်ကျို၊ ပန်းသေး ၈၀-ပါး။ ရေမီးတွက်၊ သက်၊ ရေသူ၊ လင်တ၊ မျက်နှာမည်း၊ ဟာရီ၊ ပုသရာ၊ ချို၊ လင်မိကာ၊ ကမ်းယံ ၉၀-ပါး။ ကမ်းမြင့်၊ ကချင်၊ ကျိုထင်၊ ကရင်၊ ထက်၊ လဟု၊ လဟောက်၊ လင်းသက်၊ ဟိန်ခို၊ သြလင်၊ ပဉ္စီ စုစုပေါင်း ၁၀၁-ပါး။*

အားအရဆုံး၊ အခိုင်မာဆုံး၊ အပြည့်စုံဆုံးသောလူမျိုးတရားတပါးမှတ်တမ်းမှာ ရှင်ပင်ပွင့်လန်းစေတီတော်၏ နံရံဆေးရေးပန်းချီပုံများပင် ဖြစ်လေသည်။ လူမျိုးတရားတပါးမူကဲ့အ

မျိုးမျိုးရှိနေသည်ကို မရွံ့။ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင်လျှင် အမည်ကိုသာမက လူတမျိုးစီ၏ပုံများပါ ရေးဆွဲဖော်ပြထားလေသည်။ ဦးကံသာ၏မှတ်သားချက်နှင့်အင်းစောက်ရာဇဝင်လာ လူမျိုးတရားတပါးဖော်ပြချက်များကဲ့သို့ပင် အနှယ်မခွဲခြားပဲ ၁-မှ ၁၀၁-အထိ လူတမျိုးစီကို ရေတွက်ဖော်ပြထားလေသည်။

ရှင်ပင်ပွင့်လန်းစေတီတော်သည် မကွေးတိုင်း ရေစကြိုမြို့နယ် ကြူရွာအုပ်စု ဆင်ကြိုးရွာ သုံးထပ်ယွန်းကျောင်းတိုက်အတွင်း တည်ရှိလေသည်။

စေတီတော်၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ဘိုးတော်ပဒိုမင်းလက်ထက်တွင် ခေတ်စားခဲ့သည့်သွယ်သွယ်ဖြူးဖြူး ပုံစံပင်ဖြစ်သည်။ သပိတ်မှောက် အထက်ဖောင်းရစ်များစွာပါရှိကာ ဖိနပ်တော်နှင့်မလိုက်အောင် ရှည်လျားလွန်းလှသည်။ အရှေ့ဘက် မှန်ဝတခုတည်းသာ ပါသည်။ လိုဏ်အတွင်း နံရံများ၌ သုဝဏ္ဏသျှံ၊ နေမိ၊ မဟောသဓာ၊ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကြီးများနှင့်မာရ်နတ်မင်းကို အောင်မြင်ခန်း၊ ဗောဓိပင်၊ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားများနှင့်ကနုတ်ပန်းအလှများ ရေးဆွဲထားသည်။

စေတီတော်မုခ်ဝကို ထုသုံးထပ်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည်။ အပြင်မှအတွင်းသို့ တထပ်ပြီး တထပ် ကျယ်သွားသည်။ မုခ်ဝ ဝဲယာရှိ ထုသုံးထပ်စလုံးတွင် လူမျိုးတရားတပါးပုံများကို ရေးဆွဲထားပေသည်။ ရှားစေးရောင်အောက်ခံပေါ်တွင် အဖြူ၊ အပြာ၊ အနီ၊ အဝါနှင့်အနက်ဆေးရောင်များကို အသုံးပြုထား၏။ စပ်ရောင်များကိုလည်း အခါအားလျော်စွာ သုံးထားသေးသည်။

မုခ်ဝမြောက်ဘက် ထုအထက်ထောင့်နားတွင် နံရံဆေးရေးပန်းချီ၊ ဆေးရေးပြီးသက္ကရာဇ်ကို မှတ်တမ်းတင်ထား၏။ သုတေသီတို့အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါသော ကမ္ဘာ့မော်ကွန်းပါတည်း။

* ဖုရားတကာ မောင်တက်ကွန်း ဖုရားတကာမ ရင်ဂေါင် သားသွီးတို့ကောင်းမှု နိဗ္ဗိဆုသာဒု နတ်လူ ခေါင်စေသောဝ်။

ရှင်ဗင်ပွင့်လန်း ဆေးရေးပြီးသော သက္ကရာဇ်ကား ၁၁၅၉ ခု ပြာသိုလ်လပြည့်ကြော် ၁၁ ရက် ၆ ကြာနေ့။*

ကမ္ဘာ့မုတ်တမ်းအရ လူမျိုးတရားတပါး နံရံဆေးရေးပန်းချီသည် ၁၁၄၃-ခုနှစ်တွင် နန်းတက်သော အမရပူရပထမမြို့တည်နန်းတည် သီရိဓမ္မရာဇာဘွဲ့ခံ ပဒုံမင်းခေါ် ဘိုးတော်မင်းတရားကြီး နန်းတက်အပြီး ၁၆-နှစ်မြောက်ကာလတွင် ရေးဆွဲခဲ့ကြောင်း သိရ၏။ လူမျိုးတရားတပါးသည် ထိုစဉ်က ခေါ်ဝေါ်ရေးသားခဲ့သော အမည်များပင်ဖြစ်ချေသည်။

မုခ်ဝမြောက်ဘက်နံရံထုတွင် လူမျိုးပေါင်း ၅၁-ပါး၊ တောင်ဘက်တွင် လူမျိုးပေါင်း ၅၀-ရေးဆွဲထား၏။ သုံးယောက်တတွဲစီ၊ လေးယောက်တတွဲစီ တန်းလျက် အထက်အောက် ခုနစ်ဆင့် အခန်းဖွဲ့ထားသည်။ လူမျိုးတိုင်းပင်လျှင် မိမိသက်ဆိုင်ရာ တံခွန်ကိုလည်းကောင်း၊ ပန်းခက်ပန်းခိုင်ကိုလည်းကောင်း ကိုင်ထားလျက် စေတီလိုဏ်အတွင်း ဆင်းတုတော်ဆီသို့လှည့်ကာ ရှိခိုးပူဇော်နေကြသည်။

ထိုလူမျိုးတရားတပါးပုံများထဲမှ အချို့ကို ရေပါးစက္ကူဖြင့် ကူးယူသည်။ နောက်စက္ကူပေါ်သို့ ကာဗွန်ခံကာ ပြောင်းကူးသည်။ မူရင်းပုံများမှာ ကြီးလွန်းရကား၊ အချိုးကျစကေး

ကိုက်ချို့ယူရသည်။ ဆေးရောင်ကို မဖော်ပြနိုင်သော်လည်း ကောက်ကြောင်းမျဉ်းများကိုမူ အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားထားပါသည်။ ထိုပုံများကို ပူးတွဲဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

လူမျိုးတရားတရားပုံများအောက်မှ အမည်များကိုလည်း အင်းစောက်ရာဇဝင်လာမှတ်သားချက်များနှင့်တိုက်ဆိုင်နိုင်ရေးယှဉ်ကြည့်နိုင်စီမံရာ မူရင်းအစီအစဉ်၊ မူလသတ်ပုံအတိုင်း ကူးယူဖော်ပြလိုက်ပါအံ့။

မြဟွာ၊ တလိုင်း၊ ကဲသဉ်၊ ယိုင်တရာ

ရှန်၊ သထုံန်၊ တလုတ်၊ ဝှန်

ဩဘာ၊ သူလှီ၊ ရခိုင်၊ ကြေး

ဝေရဏီ၊ တဂျဉ်၊ တရော၊ တပသီ

ဇော်ဂြို၊ ပလောင်၊ လဝ၊ မံဒတ်ပု

ဖတ်မရ၊ ဖတ်မရ၊ သောက္ကတဲ၊ လဘအဲ... ၂၈-ပါး။

စင်ကျံ၊ တနင်္သာရီ၊ အင်ဂျယ်

ကရင်၊ ခြင်၊ တနင်္သာရီ၊ ကတ္တု

ဖတ်မရ၊ တောင်သူ၊ တောင်သား၊ ဖတ်မရ ... ၁၁-ပါး။

မာလိန်၊ သုတဲ၊ ဇော်တက်၊ ဖတ်မရ

ဥယံ၊ ရဝါ၊ ဖတ်မရ၊ ဖတ်မရ

ရေမီးတွက်၊ ရမံ၊ ရှိန်းဂို၊ ဖတ်မရ ... ၁၂-ပါး။

မြောက်ဘက်မှ စုစုပေါင်း ... ၅၁-ပါး။

လင်းပေ၊ လင်းတောင်၊ ဗောင်လင်၊ ဗသျှူး

ဇောဂါ၊ ဖုဿ၊ မြို့၊ ကခြင်

မနု၊ ဗြစ္ဆာ၊ ပေါရိ၊ လင်တိကာ

လဟက်၊ ပေါက်ကျံ၊ သူယောင်၊ ဗောဓိ

ရဝင်၊ လင်စင်၊ ဇဝိ၊ ကရီ

ကံစက်၊ ဇေမီးတွက်၊ ပလောင်၊ သူလောင်

မျက်နှာမဲ၊ ဖတ်မရ၊ ဖတ်မရ၊ ဖတ်မရ ... ၂၈-ပါး။

ပတုက္ကရာ၊ စဘား၊ ခွန်

ခုံမံ၊ လဟု၊ လစင်

ဖတ်မရ၊ ပြု၊ မုဒုံ

ဖတ်မရ၊ ဟာရီ၊ ကံရံ ... ၁၂-ပါး။

နဘဲ၊ ဟိန်တူ၊ ဖတ်မရ

တက်တူ၊ မျက်ကျံ၊ ဖတ်မရ

လင်တော၊ ဖတ်မရ၊ ဖတ်မရ၊ ဖတ်မရ ... ၁၀-ပါး။

တောင်ဘက်မှ စုစုပေါင်း ... ၅၀-ပါး။

လူမျိုးတရားတပါးကို ပန်းချီဆရာသည် မြန်မာ၊ မွန်၊ ယိုးဒယား၊ ရှမ်း၊ သထုံ၊ ရခိုင်၊ ကရင်၊ ချင်း၊ ကချင်စသော အများမြင်တွေ့နေကျလူမျိုးများကိုသာ ဂရုတစိုက် ကောက်ကြောင်းနုနုနှင့်ရေးဆွဲသည်။ ကျန်လူမျိုးများကိုမူ အံ့ဩစဖွယ်၊ ကြောက်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူမျိုးတရားတပါးစလုံးကို ပန်းချီဆရာသည် မြင်

တော့ဘူးချင်မှ မြင်တော့ဘူးပေမည်။ မမြင်မတော့ဘူးသည့်လူမျိုးများကိုမူ စိတ်ကူးနှင့်ပုံဖော် ရာ၌ အထူးတဆန်းသတ္တဝါကြီးများပမာ အံ့ဩဖွယ်၊ ကြောက်စဖွယ်တင်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူမျိုးတရားတပါးပုံများကိုချည်းသာ ကြည့်လျှင် မာကြောခက်ထန်သော ကောက်ကြောင်းများ နှင့်သဘာဝမကျသော အချိုးအစားများကြောင့် ပန်းချီဆရာအား အထင်သေးဖွယ်ရာဖြစ်၏ ။

အတွင်းဇာတ်တော်ပန်းချီများနှင့်နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါမှ ပန်းချီဆရာ၏ ပကတိပညာကို သိမြင်နိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။ ဇာတ်တော်များ၌ ပျော့ပျောင်းနွဲ့နှောင်းနူးညံ့သော ကောက်ကြောင်းများကို တွေ့ရသည်။ လူမျိုးများပုံနှင့်နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နိုင်ရန် နေမိဇာတ်တော်မှ ဘုရင်ပုံ၊ မင်းသမီးပုံနှင့်အပျိုတော်ပုံကောက်ကြောင်းများကို ကူးဆွဲထည့်သွင်းလိုက်ပါသည်။

လူမျိုးတရားတပါး နံရံဆေးရေးပန်းချီသည် တိုက်ရိုက်အဓိပ္ပါယ်အားဖြင့် တရားတပါး သော လူမျိုးများသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ဦးညွှတ်ရိုကျိုးရှိခိုးပူဇော်နေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သွယ်ဝိုက်သောအဓိပ္ပါယ်ကို ဆက်လက်တွေးယူမည်ဆိုပါက မြန်မာဘုရင်မင်းမြတ်

သည် တိုင်းအတည်တည်၊ ပြည်အစိုစို၊ မြို့အခန်းခန်း၊ နန်းအသီးသီး၊ ထီးအဆူဆူ၊ ကျွန်းဇမ္ဗူ ရှိ မင်းဟူသမျှ ဦးညွှတ်ခရသည်ဆိုသော ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကဗျာတပုဒ်အလား ခံစားသိမြင်လာမည် ဖြစ်လေသည်။ တရားထီးဆောင်းမင်းအပေါင်းအား အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟူသောနိမိတ်ကို အ ထင်အရှားဖော်ဆောင်ထားချေသည်။ ဇာတိသွေးဇာတိမာန် တက်ကြွစေသောပန်းချီများပါ တည်း။

ထိုစဉ်က နန်းတက်လျက်ရှိသော ဗဒုံမင်းခေါ် ဘိုးတော်မင်းတရားကြီး၏ ဘုန်းတော် ဘွဲ့ပန်းချီဟု ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးသည် အခြားမြန်မာမင်းများ တာရှည်စွာ စည်းရုံးမရနိုင်ခဲ့ သော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို အပြီးတိုင်စည်းရုံးနိုင်ခဲ့လေသည်။

တရုတ်ပြည်၊ ဝေသာလီ၊ မဏိပူရနှင့်သီဟိုဠ်နိုင်ငံတိုင်အောင်ပင် အာဏာစက်ပျံ့နှံ့ခဲ့ လေသည်။ မဟာမိတ်အဖြစ် သင့်တင့်စွာ ဆက်ဆံနိုင်ခဲ့သည်။ တရုတ်ဥတည်မင်းကလည်း ကောင်း၊ ဝေသာလီမင်းကလည်းကောင်း၊ မဏိပူရစော်ဘွားကလည်းကောင်း၊ သမီးကညာများ အဆက်အသ ရောက်ရလေသည်။

သီဟိုဠ်ကျွန်းမှလည်း ကိုးကွယ်ရန် ဓာတ်တော်များ ပဏ္ဏာဆက်သခဲ့၏။

သည်မျှလက်တွေ့အခြေအနေကောင်းနေစဉ်တွင် တရားထီးဆောင်းမင်းအပေါင်းတို့ အား လက်နက်နိုင်ငံပြုနိုင်မည့်နိမိတ်ကိုယူလျက် လူမျိုးတရားတပါးနိရံဆေးရေးပန်းချီများဖြင့် သွယ်ဝိုက်ကာ ဘုန်းတော်ဖွဲ့ကြခြင်းသည် မသင့်လျော်ပါသလော။

ကြူရတနာ မောင်မြကြိုင်

မှတ်ချက်။ ။ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၇၉-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လထုတ် စာမျက်နှာ(၂၈ မှ ၃၃) အထိ၌လာရှိသောဆောင်းပါးကို ပြန်စာစီရိုက်ထားပါသည်။